

ΑΝΤΟΝΙΝΑ ΒΕΛΙΚΑΝΟΒΑ - ΙΒΑΝ ΒΙΡΙΠΑΕΦ

ΓΕΝΕΣΙΣ Νο 2

(Τίτλος πρωτοτύπου: Ivan Vyrypaev, Bytie No 2) - Νοέμβριος 2004

Μετάφραση από τη γαλλική έκδοση (Ivan Viripaev, Genèse No 2, traduit du russe par Tania Moguilevskaia et Gilles Morel, Besançon, Les Solitaires Intempestifs Editions, 2007)

*Μιλώντας για την οδύνη της κατά τη διάρκεια της ψύχωσης,
η ασθενής χρησιμοποιούσε έναν λογοτεχνικό τρόπο έκφρασης,
με στόχο να προσελκύσει το ενδιαφέρον των ακροατών.*

Daniel Hill, Marget Fisher-Felten, Σχιζοφρένειες,
Τα θεμέλια της κατανόησης και η βοήθεια προσανατολισμού.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Νο 1

Αγαπητοί φίλοι! Έχετε μπροστά σας την τελική έκδοχή του θεατρικού έργου της Αντονίνα Βελικάνοβα Γένεσις Νο 2. Όλα τα πνευματικά δικαιώματα που αφορούν αυτό το υλικό ανήκουν στον παραγωγό μου και σ'εμένα. Σας παρακαλώ να το λάβετε υπ'όψη σας στην περίπτωση που το έργο αυτό παρουσιαστεί στο θέατρό σας. Σας υπόσχομαι να αποδώσω στη συγγραφέα όλα τα οικονομικά οφέλη που απορρέουν από την αγορά των δικαιωμάτων.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ Νο 2

Αγαπητοί φίλοι! Δεδομένου ότι όλα τα δικαιώματα αυτού του έργου μου ανήκουν, θα ήθελα, σε κάθε περίπτωση σκηνοθεσίας του, να γίνει σεβαστός ένας μόνον όρος: είναι αδύνατον να διαχωριστεί το κείμενο της Βελικάνοβα από τα δικά μου σχόλια και προσθήκες. Το κείμενό μου το οποίο απευθύνεται προς τους θεατές είναι υποχρεωτικό να διαβαστεί. Στην χειρότερη περίπτωση, θα μπορούσε να ειπωθεί με διαφορετικές λέξεις.

Έχω εμπιστοσύνη στην κατανόηση σας.

Με εκτίμηση, Ivan Viripaev

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Ερμνευτής του ρόλου του προφήτη Ιωάννη.

Ερμνευτής του ρόλου του Θεού (Αρκάντι Ιλίτς)

Ερμνευτής του ρόλου της Γυναίκας του Λώτ (Αντονίνα Βελικάνοβα)

Η δράση εκτυλίσσεται πάνω και μπροστά από τη σκηνή. Το κείμενο της Αντονίνα Βελικάνοβα διαβάζεται πάνω στη σκηνή ενώ τα κείμενα του Ivan Viripaev και οι επιστολές διαβάζονται από τους ηθοποιούς μπροστά από τη σκηνή ή στα πλάγια της σκηνής, ανάλογα με την αισθητική επιλογή.

ΣΚΗΝΗ 1

(κείμενο του Ivan Viripaev)

Διαβάζεται μπροστά από τη σκηνή

Καλημέρα. Ονομάζομαι Ivan Viripaev και πριν αρχίσετε να παρακολουθείτε την παράσταση θα ήθελα να πω δυο λόγια για το έργο της Αντονίνα Βελικάνοβα Γένεσις Νο 2 το οποίο θα σας παρουσιάσουμε απόψε. Είναι πολύ σημαντικό να σας μιλήσω για τη συγγραφέα αυτού του κειμένου. Συμβαίνει, η Αντονίνα Βελικάνοβα να νοσηλεύεται σε μία ψυχιατρική κλινική με διάγνωση οξείας σχιζοφρένειας. Μου έστειλε το έργο αυτό μέσω του γιατρού ο οποίος την παρακολουθεί. Αυτή είναι η επιστολή που το συνόδευε: «Καλημέρα Ivan! Ονομάζομαι Αντονίνα, όπως σας πληροφορήσε ο Αρκάντι Ίλιτς. Ξέρω ότι δεν έχετε χρόνο και ότι είστε διαρκώς απασχολημένος, ωστόσο κι εγώ είμαι αποφασισμένη. Έχω διαβάσει τα έργα σας, αγάπησα τον τρόπο που γράφετε. Υπάρχει μέσα σ'αυτά υλικό για κριτική, ακόμα και για σύγκρουση. Ποιος ο λόγος όμως για σύγκρουση; Αλήθεια, μας μένει χρόνος για σύγκρουση; Σας στέλνω το έργο μου. Όχι για να το κρίνετε. Δεν είμαι θεατρική συγγραφέας, πριν από χρόνια υπήρξα καθηγήτρια μαθηματικών (τώρα, για μένα όλα αυτά έχουν περάσει στο παρελθόν), αποφάσισα όμως, χωρίς να ξέρω γιατί, να γράψω ειδικά για το θέατρο. Ίσως γιατί «όλος ο κόσμος είναι μία σκηνή και οι άνθρωποι είναι ηθοποιοί» όπως είπε ο Σέξπιρ. Έχω καταλάβει τι σημαίνει αυτό και ελπίζω ότι αυτό που κατάλαβα εγώ θα γίνει κατανοητό και από τους θεατές. Τέλος πάντων, για να μη μακρηγορώ, έγραψα ένα έργο. Σας το στέλνω. Σας παρακαλώ, αν είναι δυνατόν να το ανεβάσετε στο θεατρό σας. Ο Αρκάντι Ίλιτς μου έχει πει ότι στο θεατρό σας ανεβάζετε ακόμα και έργα ανθρώπων που βρίσκονται στη φυλακή για φόνο. Εγώ δεν έχω σκοτώσει κανέναν ούτε έχω κάνει κακό σε κανέναν, αν εξαιρέσουμε τον εαυτό μου και τους κοντινούς μου ανθρώπους. Αν αυτή η παράσταση πραγματοποιηθεί, τότε θα θεωρήσω ότι έχω επιτελέσει το καθήκον μου. Αν αυτό δεν είναι εφικτό, απαντήστε μου και πείτε το μου. Αν το κρίνετε απαραίτητο, μπορείτε να περικόψετε ή να συμπληρώσετε το κείμενο με όποιο τρόπο νομίζετε. Να προσέχετε τον εαυτό σας. Δεν πιστεύω στο Θεό, δεν σας λέω «ο Θεός να σας έχει καλά», αλλά σας εύχομαι καλή τύχη. Με σεβασμό. Αντονίνα Βελικάνοβα.

Αποφάσισα να μην αλλιάξω τίποτα στο κείμενο της Αντονίνα Βελικάνοβα, Επέτρεψα όμως στον εαυτό μου δύο πράγματα. Το πρώτο είναι η εισαγωγή στο έργο σύντομων κωμικών τραγουδιών με τον τίτλο «Τραγούδια του προφήτη Ιωάννη». Αυτά τα τραγούδια θα πρέπει να τραγουδηθούν ανάμεσα στις σκηνές προς τέρψιν των θεατών, όπως γινόταν την εποχή των μεγάλων τραγικών έργων, έτσι ώστε ο τραγικός χαρακτήρας του κειμένου να μην βαρβαίνει υπερβολικά την παράσταση. Ένα μέρος των τραγουδιών αυτών αποτελείται από πεζά κείμενα της Βελικάνοβα, διασκευασμένα από μένα με στόχο ένα άλλο ύφος στην εκτέλεση. Οι υπόλοιποι στίχοι είναι δικοί μου. Για τη συγγραφή τους στηρίχτηκα στο γεγονός ότι σε πολλά σημεία η Βελικάνοβα έκανε λόγο για κάποιο προφήτη Ιωάννη. Νομίζω ότι πρόκειται για πρόσωπο που έχει εφεύρει η ίδια. Η δεύτερη επέμβαση που έκανα στο έργο είναι η προσθήκη των επιστολών. Με σύμφωνη γνώμη της συγγραφέως, έχω εντάξει στο έργο κάποιες από τις προσωπικές επιστολές που μου έχει απευθύνει. Για ποιο λόγο; Θα καταλάβατε όταν θα έρθετε σε επαφή με το υλικό. Όλα τα υπόλοιπα έμειναν अपαράλληλα. Αυτές ήταν οι πληροφορίες που ήθελα να σας δώσω. Τώρα, μπορούμε ν'αρχίσουμε.

ΑΝΤΟΝΙΝΑ ΒΕΛΙΚΑΝΟΒΑ

ΓΕΝΕΣΙΣ Νο 2

(Τραγωδία του νοήματος)

αφιερωμένη στον θεατρικό συγγραφέα Ivan Viripaev

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΘΕΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΛΩΤ

Η σκηνή είναι ένα άσπρο τετράγωνο διαστάσεων 3 μέτρα επί 3.

ΣΚΗΝΗ 2

(το κείμενο είναι απόσπασμα από την Παλαιά Διαθήκη, οι παρατηρήσεις είναι της Αντονίνα Βελικάνοβα)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μαύρα σύννεφα έχουν καλύψει τον ουρανό. Νύχτα μαύρη. Αστραπές και βροντές. Καταιγίδα της κόλασης.

Μία μυστηριώδης φωνή:

Όταν ήρθε η αυγή, οι Άγγελοι εμφανίστηκαν στον Λώτ και του είπαν: Σήκω! Πάρε τη γυναίκα και τις κόρες σου για να σωθείς από την τιμωρία που έπεσε πάνω στην πόλη. Κι επειδή αυτός δίστασε, τον πήραν απ'το χέρι, εκείνον, τη γυναίκα και τις δυο του κόρες. Γιατί τους ήπιήθηκε ο θεός. Τον έβγαλαν λοιπόν από την πόλη και καθώς τον οδηγούσαν έξω, ένας από αυτούς του είπε: Σώσε τη ζωή σου! Μην κοιτάξεις πίσω σου και μη σταματήσεις στη λίμνη, πήγαινε να σωθείς στα βουνά για να μη σε παρασύρει ο κατακλισμός. Ο θεός έριξε κατακλισμό στα Σόδομα και τα Γόμορα, θύελλα και φωτιά και κατέστρεψε τις πόλεις, τη λίμνη, όλους τους κατοίκους και τη φύση.

Όμως, η γυναίκα του Λώτ γύρισε και κοίταξε πίσω της και έγινε στήλη άλατος.

Και να που ο άνεμος διέλυσε τα σύννεφα και ένα τεράστιο αργυρό φεγγάρι εμφανίστηκε στο νυχτερινό ουρανό.

ΣΚΗΝΗ 3

(κείμενο της Αντονίνα Βελικάνοβα)

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΛΩΤ

Μιλώ. Μην ψάχνετε μια κόκκινη Δευτέρα στη χτεσινή μέρα. Για να το πω αλλιώς, μη συμπεριφέρεστε σαν αστερισμοί ή σαν πλανήτες, μην περιπλανιέστε μέσα στο άσκοπο κίτρινο. Η αλήθεια είναι ότι το κίτρινο χρώμα κρύβει μέσα του έναν αξεπέραστο κίνδυνο ενώ η κόκκινη Δευτέρα δεν έχει ούτε φόβο, ούτε κακή πρόθεση. Η κόκκινη Δευτέρα επικοινωνεί με όλους, είναι ανοιχτή στην επικοινωνία, όμως η κόκκινη Δευτέρα έχει περάσει, έχει μείνει μέσα στη χτεσινή μέρα. Ακριβώς όπως το ψάρι, το ψάρι της σουπας που έφαγες, έχει μείνει μέσα στον χτεσινό ωκεανό. Το επαναλαμβάνω πάλι και πάλι και είμαι έτοιμη να το ξαναπώ: το παρελθόν έφτασε κίθλας στα

όρια του ενώ το μέλλον δεν τα έχει ακόμη ξεπεράσει. Τι να πει κανείς γι' αυτό; Τιμωρία, τίποτ' άλλο! Τίποτ' άλλο παρά μόνο τιμωρία, αν δε μένει πια τίποτ' άλλο από το να μένεις κόκαλο, ακίνητος, με τα χέρια σου να κρέμονται και τα μάτια σου να κοιτάζουν άσκοπα το μακρινό πέρα. Αν δεν υπάρχει κάτι παραπάνω απ'αυτό.

Πάρτε το παράδειγμα του στείρου, του γκριζού ψαριού που ψαρεύτηκε στις αρχές της προηγούμενης εβδομάδας και σάπισε κιόλας απ' την ουρά ως το κεφάλι πριν καλά καλά τελειώσει η επόμενη εβδομάδα. Εδώ, μέσα σ'όλο αυτό, όπως και μέσα στα πάντα, όπως και μέσα στην πιο μικρή λεπτομέρεια του σύμπαντος κρύβεται ήδη ένας σταυρός μαρτυρίου. Μέσα στα πάντα, κυριολεκτικά στα πάντα, κρύβεται ένας σταυρός, όπου και να ρίξουμε το βλέμμα μας, παντού αυτή η παράξενη σκιά θα μας ακολουθεί. Είτε είμαστε κάτω απ' το νερό είτε πετάμε ψηλά στους αιθέρες είτε το κορμί μας σαπίζει κιόλας στο υγρό χώμα και το ζηλεύουν οι ζωντανόι, παντού, κι ολόγυρα, ένας μοναχικός σταυρός, μεγάλος σαν αίμα, μας καταδιώκει.

Γιατί, το αίμα, είναι σήμερα η πιο κατάλληλη μονάδα μέτρησης, για να μετράμε το μήκος, το πλάτος και το ύψος. Μια και τό'φερε η κουβέντα, το ύψος είναι το ψηλότερο όριο αυτού του φρικτού άστρου. Του φρικτού άστρου που στην αρχαία εποχή ονόμαζαν σταυρό από αργύρια και σήμερα του αλληλάξαμε όνομα και το λέμε «ρευστό». Γι'αυτό σας λέω, να μην ψάχνετε για την κόκκινη Δευτέρα μέσα στη σημερινή μέρα. Γιατί σήμερα είναι κιόλας Πέμπτη και η Δευτέρα που ψάχνετε έχει ήδη περάσει.

Και να! Σας βλέπω που ρωτάτε: από που ν'αρχίσουμε τα επίγεια ανδραγαθήματά μας αν το ψάρι που ελπίζαμε να πιάσουμε σήμερα έχει ήδη πιαστεί χτες; Θα σας απαντήσω με τα λόγια του προφήτη Ιωάννη. Όχι εκείνου του Ιωάννη που ήταν δάσκαλος του Ιησού αλλήλ ενός άλλου Ιωάννη, εντελώς άλλου, του προφήτη Ιωάννη που ζει μέσα σ'αυτή τη Δευτέρα, αυτή που πέρασε. Το ανδραγάθημα αυτού του Ιωάννη είναι ότι αποφάσισε να πάρει επάνω του την ευθύνη για όλα τα λάθη του. Να επωμιστεί την ευθύνη του λάθους του. Είναι ο ίδιος Ιωάννης στον οποίο ανήκει η παρακάτω φράση: «Αν πιστεύεις στο Θεό, αυτό δε σημαίνει ότι και ο Θεός πιστεύει σε σένα».

Η γυναίκα του Λώτ εγκαταλείπει τη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ 4

(κείμενο του Ivan Viripaeen)

ΚΩΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΗ ΙΩΑΝΝΗ

Μηροσά σας, ο προφήτης Ιωάννης τραγουδά με συνοδεία ακορντεόν, *ΡΩΣΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΔΡΩΝ*

Ιδού τα λόγια του προφήτη Ιωάννη: «Έστω και για μια φορά στη ζωή του κάθε άντρας δοκίμασε».

Από το χέρι το λεβέντη τον αρπάζω,
στο φτωχικό μου κρεβατάκι τονε βάζω
στα στρώματα τον χώνω με τα πούπουλα της χήνας
παπλώματα του δίνω για να σκεπαστεί.

Αιντε, με τα πούπουλένια μαξιλάρια,
και με πούπουλα από χήνα,
κι ολόκληρη τη χήνα
που την παραχώσαν
με τα πούπουλά της
μες στο μαξιλάρι.

Από το χέρι το λεβέντη τον τραβάω
και στην ηθισμονιάς τον ύπνο τονε πάω,
ν'αποκοιμηθεί και να ξεχαστεί.
Μια εκείνος πάνω μου και μια εγώ καθάλα,
πάνω στο κρεβάτι γλιέντι τρομερό
δυο ρώσοι παιδαράδες
παλεύουν στα παπλώματα.

Γέλια φωνές και κουρνιαχτός,
ποιος είναι ο δυνατός
Δαγκωματιές, τραβήγματα
με ξέσκισε ως τον πάτο
τέτοιο γαμήσι δεν ξεχνώ για χρόνια εκατό!

Μέσα στη μικρή καλύβα
πάνω στο κρεβάτι μου,
γλιεντήσαμε και νιώσαμε τον πόνο το γλυκό.

Αύριο το πρωί με μπουτία φλογισμένα
στους δρόμους θα γυρνάμε
σαν αρκούδες στραβοκάνες.

Τη φτωχή καλύβα και τον πάγκο τον μακρύ
και την ξύλινη ντουλάπα και τη γλυκιά ρακή
όλα ο λεβέντης μου τα δάνεισε
ο κλέφτης μου τα δάνεισε με τόκο
και τώρα τον παρά μου κλέβει!

Αιντε, από το μπράτσο το λεβέντη τον τραβάω
όπα, στη μικρή καλύβα τονε πάω
έστω και για μια φορά όλο το δοκίμασαν
κι ο ρώσικος ο έρωτας γλυκός σαν το τσουρέκι!

Τον έχει ο λεβέντης μου ακόμα πιο γλυκό
κι από τσουρέκι ακόμα τον έχει πιο γλυκό
κι από το γλυφιτζούρι
τον έχει πιο γλυκό.

Ο κλέφτης μου ο ρώσος με το παχύ μουστάκι
ο «κύριος» Παή Ιβανιτς με
τις παχιές τις τράπεζες και τους μεγάλους τόκους
με τις παχιές τις μίζες του και τις τρανές κομπίνες,
με τα παχιά τα γένια του, τα βρώμια μουστάκια,
τα γένια τα πυκνά και τη γλυκιά ρακή του
που βρέχει τα μουστάκια του με σάλτσες και με λίπη
με ρήμαξε στο ξύλο και μ'έγδυσε μετά
και μ'άφησε τσιτσίδι μόνο με τις γαλιότσες μου.
Με τις γαλιότσες μου 'λεγε
ότι με προτιμά!

Με κόκκινες γαλιότσες ότι με προτιμά
κι απ'τη μικρή του γκόμενα ακόμα πιο πολύ
κι απ'τη μικρή του πιο πολύ.

Πάρε με με Πάη Πάηλιτς, πάρε με κι εγώ
ξέρω καλά ποιος είσαι
Ωχ! Πάη Πάηλιτς πάρε με
και ξέρω εγώ ποιος είσαι!

Ο κλέφτης ο Παή Πάηλιτς με τα παχιά τα γένια
είναι της Ρωσίας ο θεός.
Πάρε με λοιπόν ρώσικε Θεέ
Είμαι όλος δικός σου.
Σου ανήκω.

Όμως ήρθε η ώρα σου!
φώρα τις γαλιότσες μου!

Ήρθε κι η σειρά σου
θα φας γερό τσαλάκωμα!
Κρατήσου τώρα κι έφτασα!
Τώρα θα σε γαμήσω,
σουβηλάκι θα σε κάνω
και θα σου τον φορέσω
μέχρι κόκαλο!

Αιντε και θα σε κάνω σαν αρκούδα να πηδάς
εγώ θα γίνω τ'άλογο κι εσύ η φοραδίτσα
θα σ'αρπάξω απ'τα μουστάκια
και θα σου τον φορέσω!

Έτσι είναι Παη Πάηιτς στη ρώσικη καλύβα!
Και θα δώσεις και θα πάρεις στη ρώσικη καλύβα

πάνω στα κουρέλια μας
όλα θα τα πληρώσεις.

Είσαι ο Θεός Παη Πάηιτς
κι εγώ ο προφήτης Ιωάννης.
Κοιτάξτε το Θεό!
δείτε και τον προφήτη!
Δείτε τον προφήτη της ρώσικης συνείδησης!

Μην κάνεις μόνο ό,τι σ'αρέσει,
κάνε τα πάντα!
Έστω και για μια φορά όλοι το δοκιμάσαν
Έστω και για μια φορά σ'ολόκληρη ζωή
Να κάνουν έστω.... κάτι.

ΣΚΗΝΗ 5

(κείμενο της Αντονίνα Βελικάνοβα)

Ο Θεός ανεβαίνει στη σκηνή

Θεός: (απευθυνόμενος στους θεατές)
Καλημέρα. Είμαι ο Αρκάντι Ίλιτς. Ο δικός σας Αρκάντι Ίλιτς. Με αναγνωρίζετε;
Πώς αισθάνεστε;

(Ξεκινά μία συζήτηση με τον εαυτό του)

-Να! Πάρε τα άνθη μου, όλα τα άνθη που φυτρώνουν στο κορμί μου,
και μέσα μου και πάνω στο κεφάλι μου και μέσα στα μάτια μου και μέσα στην ψυχή μου
και μέσα στην αλληλογραφία μου, όλα τα άνθη μου,
πάρ' τα.
Έηα, κράτα τα για σένα, όλα, ας γίνουν δικά σου.

-Γιατί συμπεριφέρεσαι έτσι; Εσύ αυτό γιατί το κάνεις έτσι;
Μου δίνεις σ'έμένα όλα τα άνθη σου και όλα τα άνθη-κορμί και όλα τα άνθη-ψυχή.
Γιατί μου τα δίνεις;
Γιατί αυτό το κάνεις;
Γιατί; Ε;

-Μα, γιατί σ'αγαπώ πιο πολύ από κάθε τι στον κόσμο...

-Μα, γιατί να μ'αγαπάς πιο πολύ από κάθε τι στον κόσμο,
Το γιατί θα 'θελα να ξέρω.
Γιατί;

-Μα, γιατί εκεί βρίσκεται όλη η ουσία της αγάπης μου.
Είσαι ο Θεός και σ'αγαπώ πιο πολύ από κάθε τι στον κόσμο
Ακριβώς γιατί σ'έσένα μέσα βρίσκεται όλη η ουσία της αγάπης μου
Είσαι ο Θεός και είσαι η ουσία της αγάπης μου.
Είσαι η ουσία της αγάπης μου, η αγάπη μου κατοικεί μέσα σου.

-Ενδιαφέρον. Πολύ ενδιαφέρον. Και πως...
πως είσαι σίγουρη ότι υπάρχω;
Έχεις στα χέρια σου αποδείξεις; Υπάρχουν γεγονότα που το αποδεικνύουν;
Ραδιοσήματα ή κωδικοί;
Έχεις ραδιοσήματα;
Έχεις ραδιογράμματα, ή καρδιογραφήματα που να αποδεικνύουν
την ύπαρξή μου;
Μήπως έχεις φωτογραφίες κοσμοναυτών;
Έχεις κάποια δεδομένα;
Κάποια δεδομένα ειδικής φύσεως που να αποδεικνύουν ότι υπάρχω;
Ποια είναι τα δεδομένα σου; Έ;

-Δεν έχω δεδομένα ειδικής φύσεως, δεν υπάρχουν.
Ούτε κάποιο εξαιρετικό γεγονός... Φυσικά,
δεν έχω στα χέρια μου κάτι τέτοιο.
Κανείς όμως δεν έχει.
Ούτε οι άλλοι έχουν κάτι τέτοιο, παρόλ' αυτά έχτισαν εκκλησίες.
Κάποιο λόγο θα είχαν για να τις χτίσουν
Βασίστηκαν σε δεδομένα για να τις χτίσουν,
Αν δεν είχαν καρδιογραφήματα, αν δεν είχαν φωτογραφίες δε θα
τις είχαν χτίσει.

Κι αν ακόμα,
δεν υπήρχαν ακόμα,
εκείνη την εποχή φωτογραφίες,
Κάτι άλλο θα πρέπει να είχαν στη θέση τους.
Κάπου βασίστηκαν, δε θα το κάναν έτσι, χωρίς λόγο, δε θα'χαν χτίσει
τόσες ποηλιές
εκκλησίες σ'όλο τον κόσμο
Και τόσα χρήματα που ξοδεύτηκαν γι' αυτό...
Κανείς δε θα ξόδευε τόσα χρήματα έτσι χωρίς λόγο.
Αυτό θα πει πως κάτι είχαν,
Για κάποιο λόγο το έκαναν.
Πόσες εκκλησίες έχουν χτιστεί και πόσα θαύματα έχουν γίνει;
Τόσοι άνθρωποι σ'ολόκληρο τον κόσμο που πιστεύουν
και εξακολουθούν να πιστεύουν, χωρίς καμία επιστημονική απόδειξη,
χωρίς καμία απόδειξη,
Χωρίς καρδιογράφημα, χωρίς τίποτα, έτσι, χωρίς λόγο.
-Αυτοί ίσως είχαν το λόγο τους
Υπάρχει κάποιο νόημα γι' αυτούς στην πίστη,
ίσως γι' αυτούς να είναι απαραίτητο να πιστεύουν και να χτίζουν
και να πιστεύουν σε θαύματα και τα ρέστα.
Ίσως αυτοί, όλοι μαζί και ο καθένας χωριστά, να το έχουν ανάγκη αυτό
για κάποιο λόγο.
Εσύ όμως γιατί να το έχεις ανάγκη;
Έχεις esú ειδικούς λόγους να πιστεύεις σ'εμένα;
Έχεις λόγους για να μ'αγαπάς esú, εμένα;
Αφού δεν έχεις ούτε γεγονότα ούτε καρδιογραφήματα, τι νόημα έχει για σένα
να μ'αγαπάς πιο πολύ από κάθε τι στον κόσμο και να πιστεύεις
ότι υπάρχω;

-Εγώ θα σου απαντήσω. Με τέτοια λόγια την αγάπη θα σου πω,
θα σου πω ότι η αγάπη είναι το άγνωστο,
Αυτό θα σου πω πρώτα
και μετά, θα προσθέσω ότι η αγάπη είναι το νόημα για όλα τα
πράγματα
και ότι δεν μπορούμε να καταλάβουμε το νόημα για όλα τα πράγματα.
Δεν υπάρχει καρδιογράφημα γι'αυτό ούτε μικροκύματα
που σταθεροποιούν το νόημα των πραγμάτων,
αυτά δεν υπάρχουν,
δεν υπάρχει τεχνική γι'αυτό.
Όλα αυτά είναι κρυμμένα,
στο βάθος.
Όλα αυτά είναι κρυμμένα κάπου. Εκεί που βρίσκεται η καρδιά,
Όχι όμως η εξωτερική καρδιά,
αλλά η άλλη, η εσωτερική καρδιά
η μέσα καρδιά που ζει χωρίς να φαίνεται, που αόρατη ζει μέσα μας,
μέσα στην αόρατη ψυχή μας.

-Μα τι μαλακίες ηες.... Τι μαλακίες, Θεέ μου, τι βλακείες, τι μπουρδες!
Μόνο γέλια μου φέρνουν όλη'αυτά,
όταν κοιτάς από ψηλά,
είναι τόσο γελοία.
Θεέ μου, δεν καταλαβαίνεις;
Θεέ μου, το παραμικρό νόημα δεν υπάρχει σε τίποτα απ' ο,τι υπάρχει γύρω μας
Φτάνει λοιπόν, για τ'όνομα του Θεού,
αυτά που ηες μου φέρνουν γέλια.
Το παραμικρό νόημα, ούτε στα πράγματα, ούτε στον παντογνώστη Θεό,
ούτε στη θάλασσα ούτε στη στεριά,
Πουθενά, κανένα νόημα πουθενά.
Και σ'εμένα μέσα, στο Θεό σου, δεν υπάρχει κανένα νόημα, γιατί
κι εγώ ο ίδιος
δεν υπάρχω,
Απλά μαθηματικά: απλή προπαίδεια.
Κανένας Θεός δεν υπάρχει, πιστεψέ με.
Στο λέω εγώ, ο Θεός σου.

Ο Θεός εγκαταλείπει τη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ 6

(αθηθινή επιστολή)

Μπροστά από τη σκηνή.

Επιστολή της Αντονίνα Βελικάνοβα στον Ivan Viripaev

«Καλημέρα Ivan! Στο έργο μου υπάρχουν δύο πρόσωπα: ο Θεός και η Γυναίκα του Λώτ. Θα το καταλάβατε όμως ότι τους έχω δώσει συγκεκριμένα ονόματα. Στο Θεό έδωσα το όνομα του γιατρού μου του Αρκάντι Ίλιτς τον οποίο ήδη έχετε γνωρίσει. Δεν υπάρχει καμία ομοιότητα ανάμεσά τους. Εξάλλου, ο Αρκάντι Ίλιτς, όταν διάβασε το έργο γέλασε πολύ, του άρεσε η ιδέα. Μέσα στην Παλαιά Διαθήκη, όπως ίσως γνωρίζετε, η Γυναίκα του Λώτ δεν έχει όνομα. Έτσι σκέτα, Γυναίκα του Λώτ και τέρμα. Αποφάσισα να της δώσω το δικό μου όνομα. Γι'αυτό, στο έργο μου η Γυναίκα του Λώτ ονομάζεται Αντονίνα Βελικάνοβα. Με εκτίμηση, Αντονίνα Βελικάνοβα. Γυναίκα του Λώτ (αστειεύομαι).»

ΣΚΗΝΗ 7

(κείμενο της Αντονίνα Βελικάνοβα)

Ο Θεός και η Γυναίκα του Λώτ ανεβαίνουν στη σκηνή.

Γυναίκα του Λώτ:

Αν όμως δεν υπάρχει τίποτα, τι υπάρχει;
Αν είναι έτσι, τι υπάρχει αν δεν υπάρχει κανένα νόημα;
Αν δεν υπάρχει τίποτα;
Αν είναι έτσι, τι υπάρχει;

Θεός:

Δεν
υπάρχει
τίποτα.

Αυτή είναι η ουσία, δεν υπάρχει τίποτα.
Ούτε χαρτί, ούτε χρήμα,
ούτε πούπουλα χήνας, ούτε περιστέρια, δεν υπάρχει τίποτα.
Αυτή είναι η ουσία. Εκεί βρίσκεται όλο το αλήτι της ιστορίας,
στο ότι δεν υπάρχει τίποτα.
Όλο το αλήτι βρίσκεται στο ότι δεν υπάρχει καν αλήτι.

Γυναίκα του Λώτ:

Όχι,
Λάθος.

Λάθος, γιατί εγώ ξέρω ότι κάτι υπάρχει.
Μέσα σε όλα, μέσα σε όλα αυτά που υπάρχουν γύρω μας υπάρχει
και κάτι ακόμα,
κάτι άλλο, πέρα από αυτά που βλέπουμε.
Το χλώριο εξοντώνει τα μικρόβια και κάτι ακόμα.
Το φεγγάρι είναι και κάτι ακόμα.
Μέσα στη φουσκωμένη κοιλιά μιας γυναίκας
υπάρχει το παιδί, αλήθια υπάρχει και κάτι ακόμα.
Μια γυναίκα γνωρίζει και κάτι ακόμα.
Ο άντρας της γνωρίζει και κάτι ακόμα.
Κάθε άνθρωπος, έστω και για μια φορά στη ζωή του προσπάθησε.
Κάθε άνθρωπος, έστω και για μια φορά στη ζωή του προσπάθησε
να κάνει και κάτι ακόμα.
Ο άντρας μου θέλει από μένα και κάτι ακόμα.
Ο άντρας μου θέλει από τις κόρες του και κάτι ακόμα.
Οι κόρες μου ονειρεύονται άντρες και κάτι ακόμα.
Εγώ γνωρίζω και κάτι ακόμα για την αγάπη.
Αγαπώ και κάτι ακόμα. Πέρα από την αγάπη ξέρω και
κάτι ακόμα.
Κάθε άνθρωπος ξέρει και κάτι ακόμα.
Όλοι γνωρίζουμε ότι υπάρχει και κάτι ακόμα.
Όλοι το γνωρίζουμε πολύ καλά ότι υπάρχει
και κάτι ακόμα
Υπάρχει και κάτι ακόμα.

Θεός:

Κι εγώ που σε κοιτάζω τόση ώρα σκέφτομαι: είσαι τόσο ηλίθια;
Ε;
Τόσο μαλακισμένη; Τόσο ηλίθια; Τόσο τελειωμένη; Μαλακισμένη;
Ε;
Καλά το μάντεψα; Έπεσα διάνα έτσι δεν είναι; Μια τελειωμένη ηλίθια δεν είσαι;
Μια ηλίθια μαλάκω;

Ναι η όχι;

Γυναίκα του Λώτ:

Όχι. Δεν είμαι ηλίθια, ούτε μαλακισμένη, το ξέρω ότι δεν είμαι ηλίθια.
Δεν ξέρω ποια είμαι. Αλλά ότι δεν είμαι ηλίθια, αυτό το ξέρω.

Θεός:

Κι αν ρωτούσαμε έναν ηλίθιο αν είναι ηλίθιος ή όχι, τι θα μας απαντούσε ο ηλίθιος, ε;
Ε;
Είμαι χίλια τα εκατό σίγουρος, ο ηλίθιος θα πει, όπως κι εσύ, ότι δεν είναι ηλίθιος. Τα ίδια ακριβώς. Πρώτα οποιονδήποτε ηλίθιο να σου πει αν είναι ηλίθιος. Οποιοσδήποτε ηλίθιος, ακόμα και ο ηλιθιότερος, ακόμα κι ένα ψάρι και το πιο μαλακισμένο ψάρι, θα σου απαντήσει ότι είναι έξυπνο. Ακόμα και μια ηλίθια πουτάνα - ακόμα και μια πουτάνα του βασιλείου των ηλιθίων - θα σου απαντήσει πως είναι η πιο έξυπνη πουτάνα πάνω στη γη.

Το ψάρι όμως είναι ηλίθιο!
Δε χωρά αμφιβολία.
Και μια ηλίθια είναι ηλίθια.
Επίσης, όλες οι ηλίθιες είναι πουτάνες.
Ούτε γι' αυτό χωρά αμφιβολία.
Οι ηλίθιοι και οι ηλίθιες είναι τα Σόδομα και τα Γόμορα!
Και τα Σόδομα και τα Γόμορα είναι η ηλιθιότητα και η εκπόρνευση, ενωμένα σε ένα και μόνο πράγμα.

Γυναίκα του Λώτ:

Όχι
Θεός
Ναι, μπορείς να με πιστέψεις, ναι.

Γυναίκα του Λώτ:

Όχι!

Θεός:

Ναι!

Γυναίκα του Λώτ:

Εγώ δεν είμαι ηλίθια, δεν ξέρω ποια είμαι, αλλά το ξέρω πολύ καλά ότι εγώ δεν είμαι σαν το ψάρι που πιστεύει για τον εαυτό του ότι δεν είναι ηλίθιο ενώ είναι. Εγώ δεν είμαι σαν το ψάρι. Δεν είμαι ηλίθια, το ξέρω πολύ καλά. Είμαι σίγουρη!

Θεός:

Ακριβώς τα ίδια λέει και το ψάρι. Ούτε το ψάρι ξέρει για τον εαυτό του τι είναι. Αλλά είναι πεπεισμένο ότι δεν είναι ηλίθιο. Ενώ στην πραγματικότητα είναι η τελευταία πουτάνα μέσα στα Σόδομα και τα Γόμορα.

Γυναίκα του Λώτ:

Όχι!

Θεός:

Ναι!

Η Γυναίκα του Λώτ εγκαταλείπει τη σκηνή. Ο Θεός μένει μόνος του και εκτελεί σφυρίζοντας μερικές χορευτικές κινήσεις.

ΣΚΗΝΗ 8

(κείμενο της Αντονίνα Βελικάνοβα)

Ο Θεός σταματά να σφυρίζει και να χορεύει. Η Γυναίκα του Λώτ ανεβαίνει στη σκηνή.

Γυναίκα του Λώτ:

Όχι.

Θεός:

Ναι.

Γυναίκα του Λωτ:

Όχι.

Θεός:

Ναι.

Γυναίκα του Λωτ:

Όχι.

Θεός:

Ναι.

Γυναίκα του Λωτ:

Όχι.

Θεός:

Ναι.

Γυναίκα του Λωτ:

Όχι.

Θεός:

Ναι.

Γυναίκα του Λωτ:

Όχι.

Θεός:

Ναι.

Γυναίκα του Λωτ:

Όχι.

Θεός:

Ναι.

Γυναίκα του Λωτ:

Όχι.

Ο Θεός και η Γυναίκα του Λωτ εγκαταλείπουν τη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ 9

(κείμενο της Αντονίνα Βελικάνοβα)

Ο Θεός και η Γυναίκα του Λώτ ανεβαίνουν στη σκηνή.

Γυναίκα του Λωτ:

Όχι.

Θεός:

Έχεις κάποιο όνειρο;

Γυναίκα του Λωτ:

N

A

I

Το όνειρό μου είναι να κάνω σεξ με τρεις άντρες

Θεός:

Και εκτός απ'αυτό - να κάνεις σεξ με τρεις άντρες - έχεις άλλα όνειρα;

Γυναίκα του Λωτ:

Ναι. Ονειρεύομαι την Ομορφιά και τη Δικαιοσύνη για όλο τον κόσμο.

Θεός:

Ωραία.

Άλλη ερώτηση: σου έχει συμβεί ποτέ να χάσεις κάποιο πολύ αγαπημένο σου πρόσωπο;

Γυναίκα του Λωτ:

Ναι. Έχασα τον πατέρα μου πριν από έξι μήνες.

Θεός:

Η φράση αυτή ηχεί στ'αυτιά μου χυδαία.

Τέλος πάντων, ήταν καλός άνθρωπος;

Γυναίκα του Λωτ:

Ήταν ένας υπέροχος άνθρωπος. Η καρδιά του ήταν από χρυσάφι.

Θεός:

Και τώρα, κοίτα: ας ανοίξουμε τον τάφο του!

Ας δούμε τι περιέχει. Ας δούμε αν λάμπει ακόμα το χρυσάφι της καρδιάς του στο φως της μέρας!

Να στο πω λιανά: μόνο στα δυο μέτρα κάτω απ'τη γη αποκτά ο άνθρωπος το αληθινό του πρόσωπο.

Ανοίξετε ένα τάφο ηλικίας έξι μηνών
και θα δείτε τι είναι στ'αλήθεια ένας άνθρωπος.
Θα πεθάνεις και θα σαπίσεις.
Και η φαντασίωσή σου για σεξ με τρεις άντρες
θα γίνει ποητός από κρέας και σκουλήκια.

Γυναίκα του Λωτ:
Το πνεύμα μου όμως; Το πνεύμα μου θα ενωθεί με την αιωνιότητα.
Εκεί βρίσκεται το νόημα της ζωής.

Θεός:
Το πνεύμα; Ποιο πνεύμα;
Μπορείτε να μου περιγράψετε τι είναι αυτό που αποκαλείτε «πνεύμα σας»;

Γυναίκα του Λωτ:
Δεν περιγράφεται. Μπορείς μόνο να το αισθανθείς. Μπορείς να το εκτιμήσεις. Μπορείς να το δοκιμάσεις.

Θεός:
Να το δοκιμάσεις; Μπορούμε να κάνουμε δοκιμές σ'ένα μηχανήμα, σ'ένα αεροπλάνο, σ'ένα πύραυλο,
το «πνεύμα» όμως θα είναι πάντα μια θλιβερή παρηγοριά
για τους αδύναμους.
Σου το επαναλαμβάνω για άλλη μια φορά:
άνοιξε τον τάφο του πατέρα σου και πάρε μια βαθιά εισπνοή,
τον αέρα που θα βγει από κει μέσα
και τότε θα αισθανθείς πραγματικά το «πνεύμα»
και αυτό θα είναι το πνεύμα το αληθινό.

Γυναίκα του Λωτ:
Δεν κάνει να μιλάτε έτσι.
Αυτό που θέλω να ρωτήσω είναι πολύ απλό, είναι η πιο απλή ερώτηση που υπάρχει
στον κόσμο:
τι πρέπει να κάνω;

Παύση

Ο Θεός και η Γυναίκα του Λωτ εγκαταλείπουν τη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ 10

(κείμενο της Αντονίνα Βελικάνοβα)

Αλάτι.
Το ψάρι με την άλημη δε σαπίζει.
Ρίξτε αλάτι στο κορμί σας,
για να γίνετε στήλες άλατος.
Δείτε κατά πρόσωπο την πραγματικότητα
Παραδεχτείτε ότι έχω δίκιο.
Ξανακοιτάξτε τη ζωή σας απ'την αρχή ως το τέλος
και παραδεχτείτε
πως δεν είστε παρά μόνο ποητός από κρέας, ψάρια και σκουλήκια.
Γυρίστε το κεφάλι και μεταμορφωθείτε
σε στήλες άλατος.
Το αλάτι δε λιώνει.
Οι στήλες άλατος μένουν πάντα όρθιες.
Εκατομμύρια χρόνια.
Όλα θα γκρεμιστούν, όλα θα λιώσουν,
το αλάτι όμως θα μείνει εκεί.
Η αιώνια ζωή είναι το αλάτι.
Και όλα τ'άλλα δεν είναι τίποτ'άλλο παρά
ένα αιώνιο γλέντι της εκπόρνευσης.

ΣΚΗΝΗ 11

(κείμενο του Ivan Viripaeν)

Κωμικά στιχάκια του Προφήτη Ιωάννη.
Μηροστά σας ο Προφήτης Ιωάννης τραγουδά με συνοδεία
ακορντεόν. Το γλέντι της εκπόρνευσης.

Ανοίξτε τις κουρτίνες σας,
ανοίξτε τα ματάκια σας, ανοίξτε τα παράθυρα,
κοιτάξτε!
Τι τρέχει εδώ; Κοιτάξτε!
Σε σπίτια, σε κρεβάτια σε καρέκλες,
στο πάτωμα, στο χώμα, στα πιλακάκια,
η όμορφη εκπόρνευση των πάντων τραγουδά,
των πάντων η εκπόρνευση χορεύει!
Όπως το φως - γλέντά κι αυτή - που το σκοτάδι πνίγει.
Χορέψτε! Τραγουδήστε!
Κι ανάψτε μες στα σπίτια σας τα κόκκινα φανάρια.
Σαν άσπρο χιόνι,
μούλτιπλεξ το σεξ και η ζωή
και μ'ένα τηλεφώνημα διανομή κατ'οίκον:
πρωκτικό, ομαδικό, αυταρχικό, λεσβιακό,
για κάθε γούστο προσφορές.
Όλα είναι δυνατά και τίποτα ανεξήγητο.
Και παίρνω τη Μαρίνα μου, την πιάνω από τα πόδια
και τη σηκώνω, τη γυρνώ, τη ρίχνω, την πετάω,
μπαλάκι του πιγκ-πογκ,
τα γόνατά της είναι αστέρια.
Η Μαρίνα η πουτάνα η πρωταθλήτρια
κοιμάται την ημέρα
και τη νύχτα γλύφει πούτσους.
Ο ήλιος η Μαρίνα, το φεγγάρι η Μαρίνα
η Μαρίνα το σφυρί, η Μαρίνα το δρεπάνι,
τη μέρα παίρνει δύναμη,
τη νύχτα κάνει μάγια.
Σε κάθε σπίτι μια Μαρίνα και μια Νατάσα,
Στο γλέντι αυτό είναι όλοι ίσοι.
Το ελάφι και η τίγρη τρώνε απ'το ίδιο πιάτο.
Το γλέντι της εκπόρνευσης είναι του μυαλού και της κοιλιάς το
γλέντι.
Μέσα στα σπίτια άναψαν τα κόκκινα φανάρια.
Πίνει με το διάβολο η Μαρίνα τους χυμούς του.
Ο διάβολος κερνά
και η Μαρίνα χαϊδεύει με τον πούτσο του
τ'ωραίο πρόσωπό της.
Και τ'άσπρα της εσώρουχα, του διάβολου παπλώματα.
Διανομή κατ'οίκον:
πρωκτικό, ομαδικό, αυταρχικό, λεσβιακό,
και μια Μαρίνα και μια Λουντμίλλα
και όλοι χορεύουν και πετούνε έξω κλοτσπδόν
και μύθους και εικόνες.
Αν αγαπάς το μέλι, αγάπα και την πίσσα,

αν τη ζάχαρη μασάς, μάσα και τα σκουπίδια.
Ποιος πάει; Και προς τα που;
Ο ένας για τον πόλεμο, ο άλλος στον παράδεισο
κι ο τρίτος και καλύτερος στα πόδια της Μαρίνας
και στο ζεστό της το κρεβάτι αράζει.
Τι ευτυχία!
Της φαντασίωσής σου η γυναίκα να σου ανήκει,
κι όποιος δεν έχει φαντασίωση δεν έχει και γυναίκα.
Και δίχως γυναίκα δεν έχει φαντασίωση, και δίχως φαντασίωση
δεν έχει γλέντι!
-Ε! Άνθρωποι, τι κάνετε; Απαντήστε!
-Τίποτα μωρέ, πουτάνες αγοράσαμε, για τον καθένα δύο
και την περνάμε ζάχαρη, γαμάμε δύο-δύο.
Τις ψήνουμε στο μπάρμπεκιου,
το αίμα τους σα νέκταρ το ρουφάμε
κι αράζουμε στο δέρμα τους επάνω το λευκό.
Εβραίος είμαι εγώ κι ο αδερφός μου Άραβας.
Για μας όλες οι πόρνες είναι ίσες.
Του κόσμου οι πουτάνες όλες ίσες.
Κάτω ο ρατσισμός και κάτω οι διακρίσεις!
Του κόσμου οι πουτάνες όλες ίσες!
Μαύρες, λευκές και κόκκινες, Εβραίες και κιτρινιάρες,
αρκεί καλά να γλύφουν.
Το γλέντι της εκπόρνευσης είναι το «Παγκόσμιο Φόρουμ της
Φιλίας»
εκεί που πέφτουν σ'ένα στρώμα ανάσκελα
μια πόρνη ιρακινή κι ένας Αμερικάνος
Το γλέντι είναι σοθντ-άουτ
κι οι πόρνες τα όνειρά μας,
κάνουν αληθινά:
Ονειρεύτηκες ψωμί; Φάε ψωμί!
Ονειρεύτηκες κρασί; Πιεσ κρασί!
Η Μαρίνα η πουτάνα είναι ο άρτος και ο οίνος.
Όποιος ψάχνει για ψωμί και για κρασί μια πουτάνα στο δρόμο
του θα βρει!
Κι όποιος για τίποτα δεν ψάχνει, από πείνα κι από δίψα θα
πεθάνει.
Βρίσκει μονάχα αυτός που ψάχνει.
Κι όποιος δεν ψάχνει τίποτα, το τίποτα θα βρει και τα σκατά.
-Εσύ τι βρήκες φίλε;
-Εγώ; Μόνο σκατά.
Καλά μην ψάχνεις άλλο, μόνο σκατά θα βρεις, μόνο αυτά
απομείνανε.
Βρήκε αυτό που έψαχνε.
Σκατά έψαχνε, αυτό έψαχνε. Κι αυτό βρήκε.

ΣΚΗΝΗ 12

(κείμενο της Αντονίνα Βελικάνοβα)

Ο Θεός και η γυναίκα του Λώτ ανεβαίνουν στη σκηνή

Γυναίκα του Λώτ:

Κι αν δεν υπάρχει τίποτα δεν υπάρχει ούτε ψάρι, ούτε σκουλήκια,
κι ούτε Σόδομα υπάρχουν ούτε Γόμορα,
ούτε εκπόρνευση υπάρχει,
ούτε μαλακισμένη, ούτε τίποτα.
Αν - όπως ήεστε εσείς - δεν υπάρχει τίποτα.

Θεός:

Επειδή εγώ πήρα ένα σφουγγάρι και έσβησα τα πάντα,
όλες τις εικόνες κι όλα τα γράμματα κι όλους τους αριθμούς
μέσα απ'τα κεφάλια των ανθρώπων,
δε σημαίνει πως ήταν πάντα έτσι, πως από πάντα δεν υπήρχε τίποτα.
Στην αρχή υπήρχαν όλα.
Υπήρχαν όλα μέσα στο κεφάλι των ανθρώπων
κι ύστερα πήρα ένα βρεγμένο σφουγγάρι και έσβησα τα πάντα,
μέχρι το τελευταίο ίχνος,
μέχρι που να μην απομένει πια ούτε μια έννοια,
ούτε ένα αντικείμενο.
Μ'ένα βρεγμένο σφουγγάρι έσβησα απ'το χάρτη όλους τους κατοίκους
στα Σόδομα και τα Γόμορα.
Όλη την εκπόρνευση και τη βλακεία, την έσβησα μεμιάς.
Έτσι, ακόμα κι αν υπήρχε κάτι στην αρχή,
τώρα δεν υπάρχει τίποτα. Τίποτα απολύτως.
Κοίτα μέσα στο κεφάλι μου. Μέσα δεν έχει τίποτα.
Απολύτως τίποτα.

Γυναίκα του Λώτ:

Ψέματα.

Ούτε μια λέξη αλήθειας σ' όλη αυτά.
Ότι τάχα μπορεί μ'ένα βρεγμένο σφουγγάρι να σβηστεί ότι υπάρχει μέσα μας.
Σ' εμένα μέσα, μέσα στο κεφάλι μου υπάρχουν τόσα πράγματα,
τόσες πολλές εικόνες και τόσα γράμματα και τόσοι αριθμοί
και ίχνη ψαριών και εγκέφαλος και μουσική.
Δεν επιτρέπεται να τα σβήνετε έτσι, μεμιάς.
Πολύ περισσότερο, γιατί δεν είμαι η ηλίθια που εσείς νομίζετε ότι είμαι.
Μπορεί πολλή απ'όσα βλέπουμε γύρω μας να μην υπάρχουν,
όμως, παρ' όλη αυτά κάτι έχει απομείνει,
παρ' όλη αυτά υπάρχει κάτι,
το ξέρω καλά ότι υπάρχει, όπως ξέρω εμένα την ίδια.

Θεός:

M
Π
A
A ; !

Ενδιαφέρον! Πολύ ενδιαφέρον όλο αυτό που υπάρχει μέσα στο κεφάλι σου.
Για δώσε μας όμως ένα παράδειγμα,
ένα συγκεκριμένο παράδειγμα...

Γυναίκα του Λώτ:

Ένας στρατιώτης.

Τον είδα φευγαλέα, μόνο για μια στιγμή
Έκανε περιπολία με το όπλο του στον ώμο,
πάνω-κάτω μπροστά από το Κρεμλίνο.
Φορούσε κράνος, κρατούσε όπλο,
κι εγώ τον κοίταξα κι αυτός χαράχτηκε στη μνήμη μου.
Υπάρχει, είμαι σίγουρη, το ξέρω εκατό τοις εκατό ότι υπάρχει.

Θεός:

Ενδεχομένως.... Ενδεχομένως να υπάρχει ...
Και τώρα κοίτα: παίρνω το βρεγμένο σφουγγάρι μου
και σβήνω το στρατιώτη σου.
Χο! και τώρα τίποτα. Ούτε Κρεμλίνο, ούτε κράνος, ούτε όπλο.

Γυναίκα του Λώτ:

Μα δεν είναι αυτό το μόνο που έχω στο κεφάλι μου

και δε με νοιάζει αν σβήσετε το στρατιώτη.
Έχω δεκάδες συλλογισμούς και μαθηματικά θεωρήματα
και την Θεωρία της Ανισότητας.
Αυτή βλέπω κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ.

Θεός:

Ε, λοιπόν, ποτέ δε θα την ξαναδείς,
γιατί όλα αυτά θα τα σβήσω με το μικρό μου σφουγγαράκι
κοίτα: χοπ! πάει κι αυτή μαζί με το στρατιώτη σου,
και χοπ! ο, τι άλλο έχεις μέσα στο κεφάλι σου.

Γυναίκα του Λώ:

Χρώματα
έχω.

Έχω χρωματιστά στίγματα.
Κίτρινες και πράσινες κηλίδες,
σα ζωγραφιά ακουαρέλλας
Το πράσινο ξαπλώνει πάνω στο κίτρινο και το επιμηκύνει....
Είναι η αγαπημένη μου εικόνα.
Καλύτερα να μου σβήσετε τον πατέρα μου
αλλά τα στίγματα αυτά είναι το πολύτιμό μου.
Δεν επιτρέπεται να μου τα σβήσετε.
Σβήστε καλύτερα τον πατέρα μου και όλη μου την οικογένεια,
έτσι κι αλλιώς κάποτε θα σβήσουν από μόνοι τους,
αλλά μη μου ληρώσετε τα στίγματά μου,
είναι ο,τι πιο ακριβό και πιο αγαπημένο έχω στον κόσμο.

Θεός:

Θα
τα
σβή
σω

Και τον πατέρα σου και τα στίγματά σου, τα ηλίθια στίγματά σου.
Μόνον οι ηλίθιοι και οι πουτάνες
έχουν μέσα στο κεφάλι τους χρωματιστά στίγματα!

Γυναίκα του Λώ:

Όχι μη! Σας παρακαλώ, μη!
Με πονάτε! Με πονάτε που μου τα σβήνετε!
Γιατί; Γιατί;
Δεν καταλαβαίνω, γιατί;
Σε ικετεύω, αυτό θα με πονέσει, θα με πονέσει τόσο πολύ,]
γιατί να μου καταστρέψεις τα στίγματά μου;
Είναι ο,τι πιο αγαπημένο έχω.

Θεός:

Απαγορεύεται να αγαπάς τα χρωματιστά στίγματα που έχεις μέσα στο κεφάλι σου
περισσότερο
από τον ίδιο σου τον πατέρα.
Απαγορεύεται.

Γυναίκα του Λώ:

Απα
γορευ
εται

Απαγορεύεται να αγαπάς τον πατέρα σου μόνο και μόνο γιατί είναι
ο πατέρας σου!
Είναι άδικο και είναι ψεύτικο. Τον πατέρα μας και τη μάνα μας δεν τους διαλέγουμε.
Αν η μάνα μου μ'έχει προδώσει, αν έστω και μια φορά μ'έχει προδώσει,
ή,
αν είναι κακιά και τρελή, τότε δε θα την αγαπάω πια.
Θα έχω την έγνοια της, θα τη βοηθήσω στα γεράματά της
αλλά απαγορεύεται να με υποχρεώσεις να αγαπάω τη μάνα μου
μόνο και μόνο επειδή είναι μάνα μου.
Όμως τη μάνα μου την αγαπούσα...
Αλήθεια...
Εφυγε μακριά μ'ένα αυτοκίνητο...
Τον πατέρα μου όμως δεν τον αγαπώ, δε ληυήθηκα που τον έσβησες,
αλλά τα στίγματά μου απαγορεύεται να τα σβήσεις,
γιατί αυτά τα στίγματα είναι γεμάτα από το νόημά μου!

Θεός:

Σόδομα και Γόμορα μέσα στο κεφάλι σου!
κοίτα: ένα πέρασμα κάνω με το σφουγγάρι μου και τίποτα πια.
Τίποτα απ'αυτή σου τη λαγνεία, τη διαστροφή, τη χυδαιότητα,
μέσα στο ηλίθιο κεφάλι σου.
Χοη! Τίποτα πια.

Ο Θεός εγκαταλείπει τη σκηνή, η Γυναίκα του Λωτ μένει μόνη.

Παύση

Ο Θεός επιστρέφει στη σκηνή.

Θεός (απευθύνεται στους θεατές):

Και τώρα θα ήθελα να σας αφηγηθώ μια ιστορία ξεχασμένη, θεολογική.
Την ιστορία της δημιουργίας του πρώτου ανθρώπου από τον Κύριο και Θεό μας.
Όπως όλοι γνωρίζετε, δεν δημιούργησε τον άνθρωπο με αέρα ούτε με κοσμική σκόνη,
ούτε με τη φωτιά, ούτε με το νερό αλλιά.....

Γυναίκα του Λωτ:

Πονάω...!

Θεός:

.....αλλιά δημιούργησε τον άνθρωπο με τη λάσπη...

Γυναίκα του Λωτ:

Πονάω... γιατί έσβησες τα πιο πολύτιμα στίγματα.. τα πιο αγαπημένα... τα στίγματα μου...
το νόημά μου.
Κι εσύ το έσβησες.
Είχα ένα νόημα, κι εσύ το έσβησες.

Θεός:

Κανένα νόημα δεν είχες, όλα αυτά ήταν φιοριτούρες, ήταν το άδειο κέλυφος ενός νοήματος βλακώδους : «Γλήντι της εκπόρνευσης και γλήντι των ηλιθίων»! Και τώρα τίποτ' απ' όλη αυτά δεν υπάρχει πια μες στο κεφάλι σου.

Ο Θεός εγκαταλείπει τη σκηνή. Η γυναίκα του Λωτ μένει μόνη.

Γυναίκα του Λωτ:

Υπάρχει! Πέρα απ' όλη αυτά υπάρχει ακόμα κάτι.
Υπάρχει κάτι ακόμα!
Δε θα μπορούσα να συνεχίσω να ζω αν δεν το ήξερα ότι, ναι,
πέρα από όλα τα υπόλοιπα, υπάρχει και κάτι ακόμα.
Δεν είναι ο Θεός, ούτε ο διάβολος, ούτε οι επιστήμες, ούτε η φιλοσοφία,
ούτε η θρησκεία,
ούτε καν τα συναισθήματα.
Υπάρχει,
το ξέρω με μεγάλη ακρίβεια και βεβαιότητα πως υπάρχει, το αισθάνομαι,
και άλλοι πολλοί σαν κι εμένα το ξέρουν κι αυτοί, όχι όλοι, αλλιά πολλοί.
Εγώ πονάω. Πονάω πολύ που μου έσβησες με το σφουγγάρι σου
τα αγαπημένα μου στίγματα.
Όμως ακόμα και χωρίς τα στίγματά μου
μου μένει ακόμα κάτι.
Υπάρχουν άνθρωποι, όχι όλοι, αλλιά υπάρχουν πολλοί
που το ξέρουν ότι υπάρχει στον κόσμο και κάτι ακόμα.
Αδύνατον να το σβήσεις. Απαγορεύεται!
Απαγορεύεται να το κοιτάξεις.
Ο Θεός που δεν υπάρχει είπε στη Γυναίκα του Λωτ που δεν υπήρξε:
Μην κοιτάξεις πίσω σου αλλιώς θα γίνεις στήλη άλατος.
Μην κοιτάξεις πίσω σου, εκεί πίσω δεν υπάρχει τίποτα εκτός από κατεστραμμένες πόλεις από πόλεις που έσβησαν από το χάρτη.
Αλλιά εγώ θέλω να κοιτάξω! Θέλω να γυρίσω το κεφάλι και να κοιτάξω.
Ξέρω πως εκεί, εκτός από τις πόλεις που έσβησαν από το χάρτη,
υπάρχει ακόμα κάτι.
Γι αυτό και μόνο συνεχίζω να ζω μέσα σε όλη αυτή την ανοησία,
Γιατί ξέρω,
Όπως πολλοί άλλοι, όχι όλοι, αλλιά πολλοί, ξέρουν
ότι εκτός απ' όλη αυτά υπάρχει στον κόσμο και κάτι ακόμα.
Δε σας έχει συμβεί ποτέ;
Όταν ξαφνικά, χωρίς να βγάλητε ούτε μια φωνή,
χωρίς να βγάλητε ούτε μια μικρή κραυγή,
τα δάκρυα
και ο πόνος,

αρχίζουν να κυλούν στο μέσα μέρος της καρδιάς σας και στο μέσα μέρος του μυαλού σας;

Υπάρχει κάποια αιτία γι' αυτά τα μέσα δάκρυα;

Όχι, δεν υπάρχει.

Και για να επιστρέψουμε στο ποιος είναι ο ηλίθιος και ποια είναι η μαλακισμένη:

είναι, όποιος φοβάται να παραδεχτεί ότι ,
πάνω από την αγάπη για την πατρίδα του,
πάνω από την αγάπη για τη μάνα του,
για τον Θεό του, και για τα παιδιά του,
μέσα σ' αυτό τον κόσμο,
υπάρχει ακόμη κάτι.

Η Γυναίκα του Λωτ κάθεται κάτω και μένει μόνη στη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ 13

(σκηνοθετική οδηγία της Αντονίνα Βελικάνοβα)

Η Γυναίκα του Λωτ είναι καθισμένη στο πάτωμα. Μόνη. Κλαίει.

ΣΚΗΝΗ 14

(κείμενο της Αντονίνα Βελικάνοβα)

Ο Θεός επιστρέφει στη σκηνή και συναντά τη Γυναίκα του Λωτ.

Θεός:

Μήπως θα μας πεις ότι ακόμα και μέσα στην πράξη του βιασμού ενός μικρού παιδιού, υπάρχει ακόμα κάτι εκτός από πόνο και φρίκη;

Γυναίκα του Λωτ:

Ναι, υπάρχει και κάτι ακόμα.

Θεός:

Μήπως και σ' ένα άδειο μπουκάλι, εκτός από γυαλί και σχήμα υπάρχει και κάτι ακόμα;

Γυναίκα του Λωτ:

Ναι, υπάρχει και κάτι ακόμα.

Θεός:

Μήπως και μέσα στην ίδια την αλήθεια υπάρχει και κάτι ακόμα εκτός από αλήθεια;

Γυναίκα του Λωτ:

Ναι, μέσα στην αλήθεια, εκτός από αλήθεια υπάρχει πάντα και κάτι ακόμα.

Θεός:

Μήπως και μέσα στους ανθρώπους εκτός από θάνατο και βλακεία, υπάρχει και κάτι ακόμα;

Παύση

Γυναίκα του Λωτ:

Όχι. Στους ανθρώπους όχι. Δεν υπάρχει τίποτα, στους ανθρώπους εκτός από θάνατο και βλακεία. Αλλά μέσα στον ίδιο το θάνατο και μέσα στην ίδια τη βλακεία, ακόμα κι αν τα ξεχωρίσουμε, υπάρχει και κάτι ακόμα εκτός από θάνατο και από βλακεία.

Θεός:

Και σε μένα; Τι λες; Υπάρχει κάτι ακόμα μέσα σε μένα εκτός από μένα τον ίδιο;

Γυναίκα του Λωτ:

Εσύ πως θα απαντούσες σ' αυτή την ερώτηση;

Θεός:

Από το δικό σου στόμα θέλω ν' ακούσω την απάντηση.

Γυναίκα του Λωτ:

Δεν μπορούμε να ακούσουμε απάντηση για εμάς τους ίδιους παρά μόνο από το δικό μας στόμα.

Θεός:

Δεν μπορώ να ακούσω απάντηση από το δικό μου στόμα γιατί εγώ δεν υπάρχω.

Γυναίκα του Λωτ:

Είσαι βέβαιος;

Θεός:

Ναι, έσβησα τον ίδιο μου τον εαυτό, μέσα μου, με τα ίδια μου τα χέρια.

Γυναίκα του Λωτ:

Θα'πρεπε λοιπόν να σε ζηλεύω;

Θεός:

Όχι γιατί δεν υπάρχει κανείς για να ζηλέψεις.

Γυναίκα του Λωτ:

Τα μυαλά του δεν μπορεί να τα χάσει πια κανείς; Κι αν θες να τρελαθείς;

Θεός:

Και να θες, δεν μπορείς να το προκαλέσεις..

Γυναίκα του Λωτ:

Θα το 'θελα τόσο πολύ...

Θεός:

Εμένα, είναι το όνειρο της ζωής μου.

Γυναίκα του Λωτ:

Λένε ότι τα όνειρα βγαίνουν αληθινά.

Θεός:

Βγαίνουν αληθινά γι' αυτούς που υπάρχουν. Γι' αυτούς που δεν υπάρχουν δεν υπάρχει και τίποτα για να βγει αληθινό. Εγώ δεν υπάρχω και τα πιο κρυφά μου όνειρα, εδώ και πολύ καιρό έχουν πάψει να υπάρχουν.

Γυναίκα του Λωτ:

Εγώ υπάρχω και τα πιο κρυφά μου όνειρα, εδώ και καιρό, έχουν όλα πραγματοποιηθεί.

Θεός:

Και πως αισθάνεσαι;

Γυναίκα του Λωτ:

Αισθάνομαι ένα παράξενο κενό. Εσύ;

Θεός:

Ακριβώς το ίδιο.

Ο Θεός και η Γυναίκα του Λωτ εγκαταλείπουν τη σκηνή. Όλη η επιφάνεια της σκηνής καλύπτεται με αλάτι.

ΣΚΗΝΗ 15

(κείμενο του Ivan Viripaeν)

Κωμικά στιχάκια του Προφήτη Ιωάννη.
Μηροστά σας ο Προφήτης Ιωάννης τραγουδά με συνοδεία ακορ-
ντεόν.

Το ραδιοφωνικό ναούρισμα.

Η γυναικούλα η καλή νεκρή κοιμάται
μα ο νεκρός της άντρας ξαγρυπνά
μέσα στην ίσμπα κλαίει
και κλαίει γιατί το γέλιο του εστέρεψε κι εκάθη
και δε γελά γιατί κυλούν στα μάγουλά του δάκρυα.

Η γυναικούλα η χρυσή νεκρή κοιμάται
μα ο νεκρός της σύζυγος μάτι δεν κλείνει,
αν και νεκρός, τα νεύρα του έχουν σπάσει,
η αυπνία τον τυραννά, τα δάκρυα τρέχουν
χοντρές σταγόνες διάφανες στα γένια του κυλιάνε.

Το ραδιόφωνο ανοιχτό του άπνου νεκρού
ραδιόφωνο που παίζει σε γλώσσα εξωτική,
το μαγικό ραδιόφωνο, το ράδιο των νεκρών
στον τοίχο κρεμασμένο παίζει,
γεμίζοντας τους τάφους τους με αύρα εξωτική
κι ο ήχος του τις τρίχες των νεκρών μακραίνει.

Κλαίει μέσα στον τάφο του ο σύζυγος, νεκρός
κι η γυναικούλα του η καλή κοιμάται δίπλα
κι ο ξαγρυπνος ο άντρας ο νεκρός τονά,
τον δέρνει η μοναξιά, το τίποτα τον δέρνει.
Και δε συμβαίνει τίποτα.
Έζησε μια ζωή. Και δε συνέβη τίποτα.
Και τώρα είναι νεκρός. Τίποτα δε συμβαίνει.
Κι η γυναικούλα του η χρυσή ύπνο ρουφά αιώνιο
και παίζει το ραδιόφωνο χωρίς αρχή και τέλος
και δεν αφήνει ήσυχα να πάμε να θαφτούμε,
δε μας αφήνει ο ήχος του να φύγουμε εν ειρήνη.
Οι τάφοι μας, γεμίσανε ήχους ραδιοφώνων
κι οι τρίχες μεγαλώνουνε μέσα στ'αυτιά του άντρα
από τα ραδιοσήματα που έρχονται από πέρα.

Κι όπου ακόμα υπάρχουνε και όνειρα και δάκρυα,
οι αιτίες όλες χάθηκαν για όνειρα και δάκρυα.
Τα δάκρυα και τα όνειρα απ'τα μαλλιά τον πιάνουν,
στ'αυτιά του μέσα τραγουδούν,
φωνάζουν και τον πνίγουν.
Μέρος για να γλιτώσουμε κανένα δεν υπάρχει,
τα δάκρυα και τα όνειρα παντού μας κυνηγούν

Κλήμα και ύπνος, να τι είναι ολόκληρη η ζωή.
Λένε πως όπου τρέχουν δάκρυα ύπνος βαθύς θα έρθει.

Κοιμάμαι και ξανακοιμάμαι.
Κλαίω και ξανακλαίω
Και γιατί κλαίω; Ξέρω καλά, καλά το ξέρω:
τα δάκρυα και τα όνειρα κυλούν στο πρόσωπό μου
γιατί οι αιτίες χάθηκαν για όνειρα και δάκρυα.

Μέσα στην ίσμπα πέθανε χτες βράδυ ένας άντρας
κι ένα μωρό γεννήθηκε. Ιδού η τραγωδία!
Σκύλα γυναίκα, να σου πω: γιατί γεννάς σα σκύλα;
Γιατί στον κόσμο ξεβρασες γεροντικά μωρά;
Η σκύλα αυτή γεννά, ξαναγεννά
και τα μωρά γερνάνε
κι απλώνουν την αρίδα τους σε φέρετρα από δρυ.
Γιατί να υποφέρουμε αν κι ο θεός εκάθη;
γιατί;
Και πριν πεθάνουμε και τώρα που όλα σβήσαν;

Γιατί σαπίζουμε λοιπόν;

Ο άντρας ο νεκρός στον τάφο του κοιμάται
και η δουλειά αρχίζει!
Η μία μέρα μετρά για δυο
κι ο μήνας για έξι μήνες
το σώμα και το δέρμα του τροφή για τα σκουλήκια
και η ψυχή του είναι τροφή του αόρατου θεού.
Αόρατος είναι ο θεός και κάνει ο,τι γουστάρει.
Και τρώει τους νεκρούς
κι αφήνει κοκαλιάρια
στου χρόνου τα δοντάκια!

Ο χρόνος όμως δεν έχει τόσο γερά δοντάκια...
Κοιμήσου καλή μου γυναίκα, δε θ'αγγίξω τα κόκαλά σου...
Κοιμήσου σύζυγε νεκρέ, δε θ'αγγίξω την κοκάληνη ψυχή σου.

Α! Σαπίζει του ανθρώπου η ψυχή
κάτω απ' το φρέσκο χώμα
Α! Σάπισε της μάνας μου η μανούλα
και η δική μου η ψυχή άρχισε να σαπίζει.
Ας φάνε όσο πιο γρήγορα σκουλήκια την ψυχή μου!

Το ράδιο ακόμα ακούγεται δίχως αρχή και τέλος
δε μας αφήνει ήσυχους να πάμε να θαφτούμε
όλος ο τάφος γέμισε με ήχους ραδιοφώνου
κι από τα ραδιοσήματα οι τρίχες μεγαλώνουν.
Ας φαν το γρηγορότερο, σκουλήκια την ψυχή μου...
Θάύμα! Το είπα, κι έγινε! Το σκέφτηκα και να' το!
Σάπισε η ψυχούλα μου τη φάγαν τα σκουλήκια!
(Τα σκουλήκια έχουν την ηλικία του θεού μας.)

Σάπιο ή ολόκληρο, ακέραιο η φαγωμένο,
τίποτα, ποτέ δεν είναι όπως το πόθησα.
Και τι είναι αυτό που πόθησα;
Ούτε κι εγώ δεν ξέρω.

Είμαι ο προφήτης Ιωάννης.
Στον τόπο μου προφήτης.
Τίποτα δεν επιθυμώ.
Είμαι νεκρός,
κοιμάμαι.

ΣΚΗΝΗ 16

(αθηθινές επιστολές)

Η Γυναίκα του Λωτ ανεβαίνει στη σκηνή
Επιστολή της Αντονίνα Βελικάνοβα στον Ivan Viripaev.

Γυναίκα του Λωτ:

«Καλημέρα Ivan. Εδώ και δύο ημέρες δουλεύω ασταμάτητα. Είμαι κουρασμένη. Είχα την εντύπωση ότι θα χιόνιζε και ότι αυτό θα μπορούσε να ομορφύνει λίγο τη ζωή μου. Δεν κατάφερα όμως να βρω αυτό το κρυμμένο νόημα που ζητά όλος ο κόσμος. Δύο ημέρες έμαχνα. Και τώρα είμαι κουρασμένη. Στρέφω το βλέμμα μου ψηλά και βλέπω ότι δεν είμαι παρά μια μικρή φιγούρα πάνω σ'ένα κόκκινο κουρελάκι. Στέκομαι όρθια πάνω στο κόκκινο κουρελάκι. Είμαι ολόκληρη κόκκινη. Η ζωή μου κυλά, σταγόνα-σταγόνα. Εγώ στέκομαι όρθια πάνω στο κόκκινο κουρελάκι και περιμένω. Μου είπαν: στάσου εδώ όρθια για να σε βλέπουμε. Να'μαι λοιπόν: στέκομαι εδώ όρθια και όλος ο κόσμος με κοιτάζει. Περιμένει από μένα ένα νόημα αλλιά εγώ δεν κάνω τίποτα. Μόνο στέκομαι εδώ όρθια. Αυτό. Το μόνο που κάνω είναι να στέκομαι όρθια. Καμιά φορά αυτό είναι από μόνο του σημαντικό, το να στέκεσαι έτσι όρθιος. Να στέκεσαι όρθιος για να βλέπουν οι άλλοι πώς το κάνεις. Πώς το κάνω; Ας με κοιτάξει ο κόσμος και θα δει πώς το κάνω. Στέκομαι όρθια. Αυτό είναι όλο. Όλοι καταλαβαίνουν τι είναι αυτό που συμβαίνει και δε χρειάζεται να το εξηγήσουμε με λέξεις. Είναι ανάγκη να ονομάσουμε τις αιτίες που κάνουν τα δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά μας και τα μέσα δάκρυα να κυλούν μέσα στο κορμί μας;

Όλοι ξέρουν γιατί η ζωή μεταμορφώνεται σε αστερία της θάλασσας. Καθένας έχει τους δικούς του λόγους για δάκρυα. Μου γράψατε ότι από το έργο μου απουσιάζει το θέμα. Ότι το θέμα είναι απαραίτητο για να καταλαβαίνουν οι θεατές τι συμβαίνει. Δεν καταλαβαίνουν οι θεατές κάθε μέρα τι συμβαίνει με τον ίδιο τους τον εαυτό; Γιατί θα πρέπει να συμπάσχουν με κάποιον που στέκεται όρθιος πάνω στη σκηνή; Καλύτερα ο καθένας να συμπάσχει μ' αυτό που συμβαίνει μέσα του, μ' αυτό που του συμβαίνει. Ivan, το θέμα είναι μία ψευδαίσθηση νοήματος. Το νόημα όμως είναι από μόνο του τραγικό. Είναι ανάγκη «να συμβαίνει κάτι» για να νιώσει κανείς το τραγικό; Δεν καταλαβαίνουμε άραγε τι συμβαίνει; Όλοι ξέρουμε τι συμβαίνει. Ξέρουμε όλοι τι συμβαίνει μ'έμας κάθε μέρα, τι μας συμβαίνει. Δεν υπάρχει λόγος να ονομάσουμε τους λόγους. Το πρόβλημά μου είναι ότι δεν υπάρχει λόγος για να υποφέρω κι όμως υποφέρω. Και τώρα θα έρθει μια σιωπή. Η «ενός λεπτού...» Κι ας σκεφτεί ο καθένας για τον εαυτό του πού θα αφιερώσει αυτό το λεπτό.»

Ενός λεπτού σιγή

Επιστολή του Ivan Viripaev στην Αντονίνα Βελικάνοβα.

«Αντονίνα καλημέρα. Έλαβα το τελευταίο μέρος του έργου σας και μου άρεσε πολύ. Θέλω όμως κάτι να σας ρωτήσω. Αντονίνα, μην αντιδράσετε αρνητικά από μετριοφροσύνη: ο Αρκάντι Ίλιτς κάτι μου ανέφερε για αυτή την ιστορία με το κέτσαπ. Θα ήθελα να σας παρακαλέσω να μου επιτρέψετε να εντάξω την ιστορία αυτή στην παράσταση. Να γράψω ο ίδιος τη σκηνή με βάση την αφήγηση του Αρκάντι Ίλιτς, αφού έτσι κι αλλιώς το γεγονός αυτό συνέβη στ'αλήθεια; Έτσι, το περιεχόμενο θα είναι δικό μου, το ύφος όμως του κειμένου αντικειμενικό.»

Επιστολή της Αντονίνα Βελικάνοβα στον Ivan Viripaev

Καλημέρα Ivan. Ivan, το περιεχόμενο είναι και ύφος, είναι το ίδιο πράγμα. Νόμιζα πως το γνωρίζατε. Καταλαβαίνω όμως πολύ καλά τι μου ζητάτε. Ας είναι. Κάντε ο,τι θέλετε. Δεν είμαι μετριοφρων, είμαι πολύ ιδιοτελής. Πολύ.

Απόσπασμα από αφήγηση του συζύγου της Αντονίνα Βελικάνοβα

(γράφτηκε με βάση τα λεγόμενα του Αρκάντι Ίλιτς, γιατρού στην Β' ψυχιατρική κλινική του νοσοκομείου)

Δύο χρόνια νωρίτερα. Εκείνη δεν επιστρέφει στο σπίτι. Κάποια στιγμή, μέσα στη νύχτα ακούγονται χτυπήματα στην πόρτα. Ο σύζυγος ανοίγει. Εκείνη στέκεται μπροστά στην πόρτα γεμάτη αίματα. Εκείνος κοιτάζει καλύτερα: δεν είναι αίμα, είναι κέτσαπ. Είναι γεμάτη κέτσαπ, ολόκληρη, από την κορυφή ως τα νύχια. Της φάνηκε ότι κάποιος ήθελε να τη βιάσουν. Πασαλείφτηκε με κέτσαπ για να αποθαρρύνει τους επίδοξους βιαστές. Μετά, εκείνη, μπαίνει στο διαμέρισμα και κλειδώνεται στο μπάνιο. Δεν δέχεται με τίποτα να ανοίξει την πόρτα. Ο σύζυγος τα έχει χαμένα. Τελικά καλεί ένα ασθενοφόρο. Το ασθενοφόρο φτάνει. Εκείνη ανοίγει μόνη της την πόρτα του μπάνιου σαν να μην έχει συμβεί τίποτα και αρχίζει να συμπεριφέρεται και πάλι φυσιολογικά. Συζητά με τους νοσοκόμους. Και ύστερα, της φαίνεται ότι θέλουν να τη βιάσουν. Προσπαθεί και πάλι να κλειδωθεί στο μπάνιο αλλιά την πιάνουν και τη δένουν. Εκείνη παλεύει και ουρλιάζει. Νομίζει ότι τη βιάζουν. Τρομακτικό.

Επιστολή της Αντονίνα Βελικάνοβα στον Ivan Viripaev

Γυναίκα του Λωτ:

«Να λοιπόν πόσο περίεργα αισθανόμαστε καμιά φορά. Περπατάς στο δρόμο αλλιά ο δρόμος δεν είναι πια ο ίδιος. Η, αγαπάς κάποιον αλλιά αυτή η αγάπη δεν είναι πια η ίδια. Η κοιτάζεις τον εαυτό σου και βλέπεις ότι δεν είσαι πια εσύ. Και το ίδιο συμβαίνει με όλα τα πράγματα. Ο δρόμος είναι κλειστός. μια επιγραφή γράφει «έργα». Έργα όμως δεν υπάρχουν, όλα είναι στη θέση τους... Η πάλι, διασταυρώνεσαι στο δρόμο με ένα Γεωργιανό, σε κοιτά και καταλαβαίνεις ότι ζητά από σένα κάτι περισσότερο από ένα βλέμμα. Παντού και γύρω μας, η βία μας κυκλώνει, παντού και γύρω μας. Μέσα σ'ένα αυτοκίνητο ή σε μια γωνία του δρόμου. Κάποτε ένα δέντρο στο δάσος γίνεται δράκος, μια σκιά στον τοίχο γίνεται πτώμα. Τι συμβαίνει; Λέω κάτι αλλιά σκέφτομαι κάτι άλλο.

Ivan: όλα αυτά που είπα τώρα τα έχω διαβάσει σε ένα βιβλίο. Τα διάβασα σε ένα βιβλίο που μιλά για τη σχιζοφρένεια. Όλα. Και για το δρόμο και για τον Γεωργιανό και για το δράκο και για το δέντρο, όλα, τα διάβασα σ'ένα βιβλίο που μιλά για την αρρώστια μου.

Είμαι ιδιοτελής. Είμαι πολύ ιδιοτελής Ivan. Είμαστε ιδιοτελείς, πολύ ιδιοτελείς, πολύ περισσότερο απ'όσο φαντάζεστε. Είμαστε έτοιμοι να σας πούμε αυτά που θέλετε να ακούσετε για να γράψετε τα βιβλία σας. Τι θέλετε; Θέλετε κέτσαπ αντί για αίμα; Πάρτε κέτσαπ. Στ'αλήθεια πιστέψατε ότι έριξα επάνω μου το κέτσαπ για να γλιτώσω από τη βία; Γελούο. Είχα πάντοτε συνείδηση, κάθε δευτερόλεπτο της ζωής μου, πάντοτε, ότι το κέτσαπ δεν είναι αίμα και ξέρω καλά ότι δεν μπορείς να εμποδίσεις τη βία με το κέτσαπ. Αλλιώς, ο κόσμος όλος θα ήταν σήμερα βουτηγμένος στο κέτσαπ και όχι στο αίμα. Ό,τι λέω και ότι γράφω εδώ, το κάνω για σάς, γι'αυτούς που διαβάζουν και ακούνε. Γράφω, γνωρίζοντας ότι αυτή η επιστολή θα ακουστεί. Όταν γράφω έχω την αίσθηση ότι περπατάω. Περπατάω. Περπατάω. Όλα, μέχρι την τελευταία λέξη, θέλω να τα μεταφέρετε σε όλους εκεί κάτω. Γιατί εγώ έχω ήδη φύγει πολύ μακριά.

Υ.Γ. Ο θεός να σας φυλάει από τις επισκέψεις – έστω κι από μία απ'αυτές – του Αρκάντι Ίλιτς. ο Αρκάντι Ίλιτς είναι η πιο φοβερή αρρώστια που μπορεί να τύχει στον άνθρωπο

Ο Θεός και η Γυναίκα του Λωτ εγκαταλείπουν τη σκηνή.

ΣΚΗΝΗ 17

(κείμενο του Ivan Viripaeν)

Κωμικά σιχάκια του Προφήτη Ιωάννη.
Μηροστά σας ο Προφήτης Ιωάννης τραγουδά με συνοδεία ακορ-
ντεόν.

ΑΡΚΑΝΤΙ ΙΛΙΤΣ

Έι Αρκάντι Ίλιτς, τρομερέ
Έι Αρκάντι Ίλιτς γαμημένε
βρωμόστομε Αρκάντι
πως έρχεσαι απρόσκλητος ξανά;
κι εμείς γιατί να τρέχουμε
ξοπίσω σου όταν φεύγεις;

Έι Αρκάντι Ίλιτς
εσύ το ντέφι μας βαράς
κι εμείς σαν ψάρια γύρω σου
κουτσόι, χοροπηδάμε.
Ένα χρόνο μας ξεχνάς,
δύο χρόνια μας ξεχνάς
και τον τρίτο έρχεσαι
τα μυαλά να μας γαμήσεις.

Έι Αρκάντι Ίλιτς γληντοκόπε,
Αρκάντι Ίλιτς κάθαρμα,
του τσίρκου θαυματοποιέ,
του κώλου μάγε!
Στου φεγγαριού το φως
πως θα μας ηούσεις ήες,
και ύστερα μας καις
στου ήλιου τη φωτιά.

Καλύτερα στην κόλαση παρέα του διαβόλου,
στης σχιζοφρένειας το σκοπό να τραγουδάω
παρά μ' εσένα οδηγό, στο σύμπαν να πετάω.

ΣΚΗΝΗ 18

(κείμενο της Αντονίνα Βελικάνοβα)

Ο Θεός και η Γυναίκα του Λωτ ανεβαίνουν στη σκηνή

Θεός:
Εγώ είμαι, ο Αρκάντι Ίλιτς. Πως αισθάνεστε;

Γυναίκα του Λωτ:
Κανένas δεν αισθάνεται.

Θεός:
Δεν πειράζει, κανένα πρόβλημα, εγώ θέλω να σας διηγηθώ «το παραμύθι του μικρούλη ηλασπανθρώπου».

Γυναίκα του Λωτ:
Αρκάντι Ίλιτς, φύγετε από δω.

Θεός:
Αξίζει τον κόπο να το ακούσετε. Είναι μια πολύ διδακτική ιστορία. Μια φορά κι έναν καιρό ο Κύριος και Θεός μας έπλασε έναν μικρό
ανθρωπάκο από πηλό και φύσηξε μέσα του τη ζωή.

Γυναίκα του Λωτ:
Φύγετε Αρκάντι Ίλιτς, σας ικετεύω.

Θεός:
Εγώ δεν μπορώ να φύγω.. Εγώ μόλις ήρθα! Άλλωστε – όπως ήλεμε καμιά φορά – δεν έχω που να πάω. Απολύτως πουθενά. Παντα-
χού.

Γυναίκα του Λωτ:
Αρκάντι Ίλιτς, να πάτε να γαμηθείτε.

Κι όμως νομίζω σ' αγαπώ
το ψέμα σου μ'αρέσει
και η διαστροφή σου,
χωρίς εσένα χάνομαι
και τη ζωή βαριέμαι

Παρέα σου όλοι οι γιατροί, της κόλασης διαβόλοι
χορεύουν στα κεφάλια μας, ζεσταίνουνε καζάνια
με φλόγες τα πυρώνουνε και τα μυαλά μας καίνε.
Του κόσμου η μεγαλύτερη κωλοτρυπίδα, εσύ!
Σε τρέμω και σ' ευγνωμονώ, γιατρέ μου πάνω απ'όλους
κι as είναι μάρτυς μου ο Θεός
πως σου χρωστάω χάρη!

Έλα μαλάκα, δείξε μας
πως είναι οι τρελοί
όλοι μαζί να κάνουμε τους καθυστερημένους
και να τους κοροϊδέψουμε
όλοι μαζί με χάρη!

Και ύστερα χειρότερα ακόμα θα σκεφτούμε,
Χειρότερα θα κάνουμε αν έρθεις στην παρέα
γιατί για τα χειρότερα είναι που σ' αγαπώ
Έι! Αρκάντι Ίλιτς στον πάτο θα βουηλιάξουμε
Έι! Αρκάντι Ίλιτς... Τέλος!
Αρκάντι Ίλιτς, φύγε από δω!

Θεός:

Α, όχι, μην το ελπίζετε. Ο Κύριος και Θεός μας λοιπόν εγκατέστησε αυτόν τον λασπανθρωπάκο σε έναν τόπο ανείπωτης ομορφιάς, σε μια λευκή λεκάνη από πορσελάνη.

Γυναίκα του Λωτ:

Δε σας ακούω.

Θεός:

Υπάρχουν άλλοι άνθρωποι που με ακούνε. Αυτή λοιπόν η λευκή πορσελάνη λεκάνη ήταν τοποθετημένη ακριβώς κάτω από τα κωλομέρια ενός γίγαντα που τον έλεγε Ροκάνα. Με συγχωρείτε όμως, από που ξεφύτρωσε αυτός ο γίγαντας; Από που ξεφύτρωσε; Απαντήστε μου! Εσείς δεν αναρωτιέστε από που ξεφύτρωσε; Αφού εκτός από το Θεό και το λασπανθρωπάκο δεν υπήρχε άλλος κανένας; Απαντώ: Αυτός ο γίγαντας Ροκάνας δεν ήταν υπαρκτός. Υπήρχε μόνο μέσα στη φαντασία του Κυρίου και Θεού μας. Μόνο μέσα στη φαντασία του. Υπήρχε μέσα στο κεφάλι του, μέσα στο μυαλό του, μέσα στον εγκέφαλό του. Και να λοιπόν που εκεί, σε κάποιο σημείο του εγκέφαλου του Θεού, κάτω από τα κωλομέρια του γίγαντα Ροκάνα εγκαταστάθηκε ο ανθρωπάκος μας. «Και ο Θεός, πού ήταν εγκατεστημένος;» θα ρωτήσετε. Και με το δικίο σας.

Γυναίκα του Λωτ:

Φύγαμε! Πετάμε!

Θεός:

Όσο για το Θεό λοιπόν, αυτός δεν ήταν εγκατεστημένος σε ένα οποιοδήποτε σημείο, ούτε σε κάδους σκουπιδιών, ούτε στον πάτο της ήλιμης του Λοχ Νες, όχι, αυτός είχε εγκατασταθεί πάνω στον ήλιο. Ναι, ναι, πάνω στον ήλιο. Ο ανθρωπάκος από πηλό βρίσκεται μέσα στη λεκάνη, η λεκάνη βρίσκεται κάτω απ'τον κώλο του γίγαντα Ροκάνα, ο γίγαντας Ροκάνας είναι μέσα στο κεφάλι του Θεού και ο Θεός είναι πάνω στον ήλιο. Να πώς έχουν τα πράγματα...

...Υπάρχουν μήπως ανάμεσά σας κάποιοι πιστοί, κάποιοι θρησκευόμενοι; Πιστεύω πως ναι. Δεν είναι αλήθεια ότι εσείς οι πιστοί επιδιώκετε να ενωθείτε με τη θεία φύση; Μα, ο Θεός βρίσκεται στον ήλιο, πρέπει να φύγετε, να πετάξετε από δω Γιατί κάθεστε ακόμα εδώ Πιάστε θέση στα διαστημόπλοια και τρία, δύο, ένα, εκτόξευση και στα πρώτα πέντε λεπτά της πτήσης είναι όλα μια χαρά, δέκα λεπτά όλα οκ ακόμα και στα είκοσι λεπτά πετάμε χωρίς κανένα πρόβλημα και να που περάσαν κιόλας εννέα μέρες πτήσης, κι ύστερα σαράντα κι ύστερα ένας χρόνος και η ταχύτητα όλο και μεγαλώνει και ο Ήλιος έρχεται όλο και πιο κοντά και να που καίει κιόλας τόσο που αρκεί για να πετάξει έξω κητοσηδόν και μύθους και εικόνες και τα μαλλιά παίρνουν φωτιά και λιώνουνε τα μάτια ένα φως δυνατό τυφλώνει και τίποτα δε βλέπουμε τίποτα δε βλέπουμε απ'ότι συμβαίνει είμαι τυλιγμένος στις φλόγες τι είναι αυτές οι φλόγες που μας καίνε χωρίς να μας σκοτώνουν και βγαίνουν απ'τον ήλιο μέσα στο κεφάλι μου καίει ένας ήλιος δυνατός όλο το κεφάλι μου λιώνει, τι είναι αυτό που γίνεται είμαι όλος στη φωτιά όλος καίγομαι μα δεν πονάω οι φλόγες έριξαν επάνω μου μια αρρώστια του ήλιου δε βλέπω τίποτα δεν έπρεπε να πετάζω ήταν λάθος να ξεκινήσω την πτήση όχι έπρεπε να πετάζω γιατί εδώ δεν αξίζει πια να μένεις γιατί θα σε λιανίσουν θα σε λιώσουν χτυπώντας με ξύλα με πιστόλια με μολύβια γιατί απαγορεύεται να μείνεις αλλιώς θα σε ενσωματώσουν, θα σε απορροφήσουν έπρεπε λοιπόν να πετάζω, έπρεπε οπωσδήποτε, φύγαμε λοιπόν, ένα, δύο, τρία, απογείωση!

Γυναίκα του Λωτ:

Για κοιτάξτε λίγο! Ποιος ήρθε να σας δει;

Ο Αρκάντι Ίλιτς αυτοπροσώπως!

Ένα, δύο, τρία!

Απογείωση!

Ο Θεός και η Γυναίκα του Λωτ ανεβαίνουν σε ένα διαστημόπλοιο και απογειώνονται προς τον ήλιο.

Το έργο της Αντονίνα Βελικάνοβα τελειώνει εδώ.

ΣΚΗΝΗ 19

(κείμενο του Ivan Viripaeν)

Κωμικά στιχάκια του Προφήτη Ιωάννη.
Μηροστά σας ο Προφήτης Ιωάννης τραγουδά με συνοδεία
ακορντεόν.

ΕΓΩ

Με λένε Αντονίνα
είμαι μια γυναίκα από τη Ρωσία.
Είμαι η πρώτη ρωσίδα κοσμοναύτης.
Πριν από μένα,
τις άλλες δυο γυναίκες κοσμοναύτες της Ρωσίας,
τις λέγαν Βαλεντίνα και Σβετλάνα
Όμως εκείνες
δεν πετάξανε τόσο μακριά όπως εγώ
μέσα στο σύμπαν.
Ήταν για μένα δύσκολο να πάρω άδεια πτήσης
Για την ακρίβεια αδύνατο
Ποτέ δε μου τη δώσανε για να'μαι ειλικρινής
αυτή την άδεια πτήσης οι αρμόδιοι
γιατί δεν είμαι επαγγελματίας κοσμοναύτης
είμαι ερασιτέχνης κοσμοναύτης,
πράγμα που σημαίνει,
πέτα όπου σ'αρέσει,
πέτα απ'το δικό σου κοσμοδρόμιο
μέσα στο δικό σου διαστημόπλοιο
και με δικά σου έξοδα.
Πέταξε, όπως θες και όπου θες,
όμως μονάχα μέσα στο δικό σου διαστημόπλοιο,
και μόνο με δικά σου έξοδα.
Απευθύνθηκα λοιπόν στη ρωσική εταιρία διαστήματος:
πόσα χρήματα πρέπει να έχω για να πετάξω
με έξοδά δικά μου μες στο σύμπαν;
Γιατί,άλληη λύση δε μου μένει,
και είναι απολύτως απαραίτητο για μένα
να πετάξω.
Η ρωσική εταιρία διαστήματος μου είπε μια τιμή,
ένα πόσο
τόσο μεγάλο που μόλις τ'άκουσα
η μύτη μου άρχισε να αιμορραγεί
κι όλη η θεραπεία μου πήγε κατά διαόλου
Κατάλαβα τότε
ότι ο τουρισμός στο διάστημα
ξεπερνά τις οικονομικές μου δυνατότητες
κι έπεσα σε βαριά κατάθλιψη
τόσο βαριά που ξαφνικά

άρχισε ν'ανεβαίνει η πίεσή μου
να ανεβαίνει τόσο πολύ
κι αυτό έχει σαν αποτέλεσμα
να μου συμβαίνει κάτι,
να μου συμβαίνει κάτι...
που κάνει...
να πετάω!
Κάτι που με κάνει να πετάω!
κάτι που με κάνει, εμένα την Αντονίνα, κοσμοναύτη,
την πρώτη Ρωσίδα γυναίκα κοσμοναύτη,
Όμως!
Όχι μόνο έγινα η πρώτη ρωσίδα
γυναίκα κοσμοναύτης
αλλά και κάτι ακόμα
γιατί ονειρευόμουν όχι μόνο να γίνω κοσμοναύτης
αλλά ονειρευόμουν επίσης
να πετάξω μέχρι να φτάσω στον ήλιο.
Γιατί αν κανείς πετάξει,
πρέπει να το κάνει μέχρι τέλους,
και ο ήλιος είναι ακριβώς αυτό, να πετάς μέχρι το τέλος,
γιατί ο ήλιος είναι το τέλος
ο ήλιος κι η αρχή.
Και τώρα το όνειρό μου
γίνεται πράξη,
γιατί συνέβη κάτι με μένα,
κάτι μου συνέβη
που έκανε το όνειρό μου πράξη.
Αυτό το όνειρο που είναι αληθινό και είναι όνειρο δικό μου.
Και το όνειρο αυτό, να πετάξω μέχρι να φτάσω στον ήλιο
είναι το όνειρο το πιο αληθινό,
είναι το πιο μυστικό μου όνειρο
και τ'όνειρο αυτό που είναι δικό μου
έγινε τώρα πραγματικότητα!

Ο προφήτης Ιωάννης ανεβαίνει στο διαστημόπλοιο και
απογειώνεται.

Αυλαία
Μόσχα, φθινόπωρο 2004